

non debent nostro meliori elegantiorique gustui, atque velociori promovendæ illyricæ litteraturæ studio ullatenus obesse, quidquid nobis quidam Sæculares ac Cœnobitæ e veteri præjudicio in contrarium abrepti obganniant. Itaque ex omnium dialectorum vocabulis una docta lingua instar græcæ componeretur, quæ in unum Vocabularium tanquam repertorium collecta communi usui inserviret, litteraturam illyricam procrearet, et populos ejusdem originis magis magisque devinciret, unde felicitas, splendor, magnitudo et sempiterna universæ illyricæ Gentis conservatio certo consequeretur.

His sic constitutis singulæ provinciæ propriam in usu quotidiano adhiberent dialectum; docti autem et culti viri ea, quæ supradicto modo conflaretur, in libris et sermone uterentur. Hæc si aliquando fierent, fient autem facile nisi prædominantes opiniones obstiterint, nemo suæ linguæ et Gentis amator amplius stomacharetur videns plurimos, loco ut reliquis bono exemplo præeant, mores et linguas externas in omni sermone affectare, alienis se nationibus adsciscere: contra vero nativam linguam et mores flocci ducere et quasi aversari. Urgendæ sunt nobiles et cultæ personæ, ut illyrice jugiter loquentes nativis fruantur deliciis, ut hujus veterrimæ ac pulcherimæ Linguæ diminutio, et forsitan aliquando interitus antevertatur.